Альбіна Гапонова - учасниця обласного конкурсу
«Жінка Донеччини – 2026 року», номінація «Серце в броні»

Повномасштабна війна застала Альбіну Гапонову в Костянтинівці на Донеччині. Працюючи інспекторкою ДСНС, вона виїжджала на місця надзвичайних подій, виконувала службові завдання та допомагала постраждалим. Вона бачила, як рідне місто вмирає від постійних обстрілів, а небезпека стає частиною повсякденного життя.

Особливо важкими стали 2023–2024 роки. Після російських ударів по центральному ринку Костянтинівки та «Еко-маркету» загинули десятки людей, серед них діти. Серед загиблих під час удару по «Еко-маркету» були її колега з поліції та мама подруги. Професійний обов'язок вимагав діяти, хоча за кожною трагедією стояли людські долі й особистий біль. Згодом керована авіабомба впала поблизу її будинку, і Альбіна була змушена переїхати до Дніпра. Вона залишила рідне місто, але не залишила свого покликання - допомагати людям.

З 2024 року Альбіна працює фахівчинею з питань гендерної рівності у Головному управлінні ДСНС України у Донецькій області. У 2026 році її робота стала важливою не лише для поширення знань, а й для впровадження системних змін у діяльності підрозділу.

У 2026 році Альбіна провела гендерний аудит у Головному управлінні. Він допоміг виявити проблемні питання та визначити напрями, у яких можливі подальші зміни. Також вона створила комісію з розгляду звернень щодо випадків дискримінації за ознакою статі, насильства за ознакою статі та сексуальних домагань на робочому місці. Було розроблено спеціальну процедуру звернень. Ці кроки спрямовані на формування безпечнішого професійного середовища, де люди можуть повідомляти про проблеми й розраховувати на їх належний розгляд.

Важливою частиною діяльності Альбіни стала робота на евакуаційних пунктах Павлограда. За час роботи вона допомогла 835 людям, серед яких 215 людей з інвалідністю та 143 дитини. З'ясовувала потреби евакуйованих, підтримувала тих, хто переживав складні емоційні стани, допомагала зорієнтуватися в нових обставинах. Власний досвід вимушеного переміщення допомагає Альбіні краще розуміти людей, які через війну втратили свій дім і звичне життя.

Ще в Костянтинівці Альбіна проводила для дітей онлайн-заняття з мінної та пожежної безпеки. У 2026 році під час молодіжного вишколу «Поклик степу» вона особисто провела заняття з мінної та пожежної безпеки. Упродовж року Альбіна організувала понад 26 інформаційно-просвітницьких заходів, які охопили понад 630 учасників, а також провела п’ять заходів у Гончаренко центрі для підтримки 72 внутрішньо переміщених людей. Однією з її особистих ініціатив став захід «Безбар’єрність - це коли ти можеш», організований під час Національного тижня безбар’єрності. Він об’єднав понад 120 учасників, серед яких були представники громад та обласної державної адміністрації. Альбіна прагнула не просто розповісти про безбар’єрність, а показати практичні рішення, які громади можуть застосовувати у своїй роботі.

28 вересня 2026 року Альбіна представила досвід Головного управління на міжнародному заході за участю Шведського агентства з питань цивільного захисту та стійкості (MCF). Вона була спікером та виступила з темою «Інтеграція гендерної рівності та інклюзії в операції з реагування на надзвичайні ситуації в умовах воєнного часу» та поділилася досвідом роботи Донеччини з міжнародною аудиторією, яка налічувала 237 учасників.

За професійні здобутки та активну громадянську позицію Альбіна стала лауреаткою конкурсу «Молода людина року» в номінації «Покликані рятувати» та отримала відзнаку «Чемпіонка Коаліції 1325 Донеччина». Вона долучається до діяльності ГО «СМАРТА», Коаліції «1325 Донеччина» та програми «Амбасадорки мирних змін». Її особиста історія також увійшла до збірки «Єдині на відстані» історій людей, яких розділила війна, але не позбавила сили залишатися собою та підтримувати інших.

Альбіна надихає тим, що не чекає особливих умов чи якісь вказівки, щоб зробити щось важливе. Вона бере на себе відповідальність, помічає проблеми й шукає рішення чи то підтримка людини, яка через війну втратила звичне життя, чи зміни всередині установи, що мають зробити професійне середовище більш безпечнішим і справедливим. Проведений нею гендерний аудит, створення комісії та процедури розгляду звернень щодо дискримінації й сексуальних домагань показують: навіть одна фахівчиня може ініціювати зміни, які виходять за межі її щоденних обов’язків. А розвиток безбар’єрності та просвітницька робота доводять, що великі зміни починаються з готовності помічати потреби інших і діяти.

Як жінка, Альбіна показує, що не обов’язково обирати між чуйністю та рішучістю, між підтримкою інших і власним професійним розвитком. Можна мати за плечима важкий досвід і водночас знаходити сили створювати нове, відстоювати повагу до людської гідності й об’єднувати людей навколо важливих справ. Її зв’язок із Донеччиною - не лише пам’ять про залишений дім, а й готовність бути корисною рідному краю. Саме тому слова Альбіни - не просто емоційна обіцянка, а відображення її життєвої позиції: «Якщо у мене буде можливість ще раз поїхати на Донеччину, щоб рятувати людей, - я поїду». У цьому її особлива сила: не дозволяти обставинам визначати межі власної небайдужості й продовжувати робити те, у що віриш.